

БІЛЬШЕ ЛЮДЕЙ ВІДТІХЛО З АМЕРИКИ, НІЖ ПРИТІХЛО

ПОДІЯ, ЯКОЇ ШЕ НЕ БУЛО В АМЕРИКАНСЬКИХ ІСТОРІЯХ.

НЮ ЙОРК. — Зі звіту "Нешенел Індустріел Конференс Бора" виходить, що за останні 9 місяців вихагло зі Злучених Держав 22,769 осіб більше, ніж прибуло.

Відколи ведуться рекорди щодо припливу і відпливу населення краю, не було ще такого часу, щоб імміграція до Злучених Держав змаліла до цього степеня. Зменшення імміграції треба приписати головню імміграційним загостренням.

ГРІН ЗА КОРОТШІ ГОДИНИ ПРАЦІ.

ВАШИНГТОН. — Вільям Грін, президент Американської Федерації Праці, зізнався перед сенатським комітетом у справі безробіття. Він каже, що ситуація була би тепер краща, якби президент був його послухав і скликав літом народну конференцію для заради безробіття, яка була би завела короткий тиждень праці.

Він каже, що просив мусити підпорядкувати себе змінним обставинам. Держава не може гарантувати кождому засобів до життя, але вона обов'язана подбати про те, щоб людям була дана змога працювати і заробляти на життя.

Кждий робітник, каже Грін, повинен мати працю. Коли нема для всіх праці на цілий тиждень, тоді треба працювати 5 днів на тиждень, або й менше, щоб кождий міг мати працю.

ВУГІЛЬНІ ВЛАСНИКИ ДОГОВОРІЛИСЯ.

НЮ ЙОРК. — Власники копалень м'якого вугля, котрі походять із земель на схід від ріки Міссісіпі, відбули спільну конференцію, підчас якої прийшли між ними до певного порозуміння. Вони згодилися залишити конкуренційну боротьбу й установити одну ціну на вугіль, яка обов'язуватиме всіх членів певного округу.

В САЛЬВАДОРІ ПО РЕВОЛЮЦІЇ.

САН САЛЬВАДОР. — В республіці Сальвадор переведено державний захм. Доконала його група офіцерів. Боротба тривала цілу ніч. Президент республіки втік. Вбито міністра фінансів, бо він не хотів покортися ворожбникам.

Державою керує тепер військова директорія з 6 офіцерів і 14 підфіцерів.

БУДЕ ШЕ ОДНО ПЕРЕСЛУХАННЯ В СПРАВІ МУНІЯ.

СЕН ФРЕНСІСКО. — Противники ослободження Мунія домагаються від губернатора Рольфа переслухання, на що він дав згоду. Між іншими інтервеноватиме прокуратор Чарльз Фікерт, котрий об'ясовував Мунія за бомбовий захм у 1916 р. Фікерт дав переконання, що Муній винен. Він хоче стати перед губернатором з новими доказами вини Мунія.

ОРГАНІЗУЮТЬ ДОПОМОГУ НА ВОЄННИЙ ЛАД.

ВАШИНГТОН. — Президент Гувер хоче відновити "Вор Файненс Корпорейшен", яка існувала підчас війни і виконувала добру роботу.

Нова інституція називалась би "Емерджент Файненс Корпорейшен". Мала би капіталу \$1,000,000,000 і дбала би про допомогу корпораціям і бізнесменам.

КАЖУТЬ, ШО ГУВЕР ПРОВАЛИТЬСЯ ПРИ ВИБОРАХ.

ВАШИНГТОН. — Тасаміа група республіканців, яка недавно видигнула кандидатуру Куліджа на президента, домагається, щоб республіканським кандидатом на президента став Чарльз Дос, американський амбасадор у Великій Британії.

Кажуть, що Гувер не має ніяких шансів, щоб бути вибраним наново президентом.

БАНК ДЛЯ РАТУВАННЯ МАЙН.

ВАШИНГТОН. — Підчас нарад "Кол Майнінг Конгрес" домагаються зорганізування центрального банку, який давав би кредити на поліпшення й убохлення майн.

ПОДАТКИ ЗРОСТАЮТЬ, БО РОСТУТЬ ПУБЛІЧНІ ВИМОГИ.

НЮ ЙОРК. — Сейтворт сенатор Сібурі Местік, обговорюючи високі податки, заявив, що за останні десятиліття податки зросли до надзвичайної висоти. І нема на це ради, каже Местік; вони ще далі будуть рости, бо зростають людські вимоги щодо виховання і суспільної опіки.

ЗНОВУ ЗАМИКАЮТЬ БАНКИ.

БЕІ СІТІ (Міннеапіс). — Замкнено два банки: Ді Ферт Нешенел Банк і Бей Кантв Сейвінг Банк. У місті функціонує наразі тільки один банк.

НАСЛІДКИ ОСНІННИХ ЛОВІВ.

ГЕРІСБУРГ. — В Пенсильванії зацвас довелький сезон полювання на кіз. В однім тільки дні згинули наслідком неосторожності при стрільнію 11 ловів, а було ще багато осіб ранених, котрих відведено до шпиталів.

УКРАЇНСЬКА ПРОГРАМА НА РАДО.

В неаілю, дня 6. грудня, в годині 8.30 рано, буде українська діточа програма на радіо, зі стації WLBX 1500 кс. в Лонг Айленд Сіті, давана українським підприємством "Сурма" в Ню Йорку.

ПОЛІЦІЯ І ГОЛОДОВИЙ ПОХІД.

У Вашингтоні змобілізовано всю поліцію, щоб не допустити до розривів зприводу голодового походу. Машинуванням дозволять увійти до міста тільки двом дорожцям. Метт Вон, аступник президента Американої Федерації Праці, каже, що голодовий похід організували комуністи на приказ в Москві.

ПАРЛАМЕНТ ПІДТРИМАВ МЕК ДОНЕЛА.

Політика Мек Донелла суспроти білих знайшла велику підтримку в англійським парламенті, коли прийшло до голосування у справі дальших переговорів з ірландським представництвом. Частина консервативів на чолі з Черстуком Інді, але вона збірається 43 голоси проти 369, що підтримали Мек Донелла.

ВІЗНИ ПРОКЛЯМУВАЛИ СТРАК.

Визни центральної в'язниці в Чернітвіч проклямували страк і не хотіли вийти до роботи у варті в'язниці. Прокуратори Александер заявили вони, що тюремні дозорці дуже але з ними обходяться, переслідують їх, а тік дають мало й лікхості. Прокуратор обіцяв, що займеться долею в'язнів і спонукає їх, щоб вони пішли до роботи.

ДИВНИЙ ЦЕП ПОЛЬСЬКИХ НАРД!

Жадується польський часопис "Люд" у Бразилії, що Литовці замикають польські школи, а польські діти не хочуть ходити до литовських шкіл. Учнівцям Поляки на рідній українській землі замикають школи, переслідують, не позволяють вчитись — то це добре, а що там шось Литовці поступили не так, як Поляки хочуть, то вже крик на весь рт, на цілий світ. — ("Правда").

КАРА БОЖА.

Страдний випадок трапився в С. Мітєві (Бразилія). Якийсь пніох удержував прісли любовні зв'язки з одною жінкою. Зійшовся разом знов, але з жінкою. Серед тріотів близькавісі сховалися обоє до одної шопи, але і там кара Божя досягла їх, бо тім у них обоє в чаті гріха. — ("Правда").

ОРЕСТ РУСНАК У МІНХЕНСЬКИХ ДЕРЖАВНИХ ОПЕРАХ.

З німецької преси довідуюся, що відомий наш оперний співак, п. Орест Руснак, який недавно давав концерт у Чернівцях та у Львові з великим успіхом, заагажований з початком цього сезону до державної опери в Мінхені. Вперше виступити він у ролі князя в опері "Рігілетто". Вся німецька преса привітала той аступ Руснака дуже прихильно, підчеркуючи, що німецькою опері придала в ньому справді визначну нову силу.

ЗАХВОРІВ Д-Р Ф. ДЕЙ.

(Від Українського Бюро в Лондоні).

В Лондоні захворів дуже важко на серцевий удар д-р Ф. Дей, аняний приятель Українців. Перебуваючи в Галичній підчас "паніфікації", хом сам хворий, виїхав у "спаніфіковані" села, щоб полати лікарську поміч тим, які пі потребували. Д-р Дей аняний там, як Український Канади, бо він сам Канадський і перебував переше у Вінніпегу.

В періоді до Америки д-р Дей аступив до Лондону і там нагло захворів. Відбуваючи українське Бюро дня 12 листопада, в гостинній кімнаті Бюра дістав серцевий удар. Заряд Бюра покликав відряду кількох лікарів-спеціалістів, які теж ствердили удар серця, надаючи майже ніякої надії на вилуждіння. Заряд Бюра телефонію повідомив про це сестру д-ра Дей, яка живе в Злучених Державах. По п'ятюх днях пані Дей приїхала до Лондону.

Тимчасом стан здоров'я д-ра Дей поліпшився несподівано настільки, що лікарі дозволили перенести його з дозвіки, де він нерухомо переживав перші два дні, на імпровізоване ліжко в тій же кімнаті Бюра. Сідаючи тлі принесли дальшу полечку, хоч не зменшили небезпеки катастрофи. Лікарі неаівають, що востанок буде можливе неааром перенести вуждего до ліжнички, куди стан здоров'я не погіршиться.

Високий комісар Канади (заступник Доміні в Лондоні) що дня довідуються про стан здоров'я д-ра Дей, таксамо, як багато члена парламенту, його особистих знайомих.

У ЯСАХ ЗГОРІЛО КІНО.

Дня 25 жовтня пополуноді повстав огонь у кін Гельсера. Вогонь вибух при апараті. Наголі повстав переполох і замишання. Товпа кинулася до дверей, а це утруднило прудке опорожнення загрозеного м'ялока.

Помічник оператора, Петро Мавченко, згорів живцем. Одім опрацював кіна скоич з аложі й тяжко покалічений. Підчас операції огатвої сторожі вухлілися 5 пожарників. У вужкому стані відставали їх до ліжнички.

Слідство ще не установило причини вибуху вогню.

НОВІ ЖЕРТВИ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

В селі Голошештах, повіту Дорогої (Румунія), аняний хлопці на тодішній гранаті, що лежала в рої від світової війни, Хлопці взяли гранату і кинули її в огонь. За кілька хвилин налетів сильний вибух. Два хлопці були вбиті на місці, а чотиря тяжко ранені.

МОБІЛІЗАЦІЯ РОБІТНИКІВ У РОСІЇ.

Московський комісаріат праці аярив мобілізацію одного мільона сеая, котрих вивалять на працю в ісі. Ця мобілізація має бути покінчена з кінцем грудня.

ЗНИЖУЮТЬ ПОДАТКИ ВІД НАПІТКІВ.

В Рю де Жавейро підписано декрет, котрий знижує податок від напійтків. Це мабути на те, щоб більше пити в Бразилії.

БОЛШЕВИКИ НАЗНАЧИЛИ ВИСЬКОВИХ КОМАНДАНТІВ.

Від останнього конгресу комуністичної партії перейшов Ворошилов до політики і закинув займатися питаннями адміністрації червоної армії. Його місце заняв Шапошніков, активний офіцер. Ворошилов уваж собі до помічни Тухачевського, котрого підозрюють у бонапартистських тенденціях. Команду військ на Далекому Сході перейняв лейтенант Вілєєв. Сторов азначений будущим начальником польового фронту, а Якір — румузького.

З КРАЄВОЇ ХРОНІКИ.

У Голоску Малім арештувала поліція 19-літню обманку, Ст. Ад. Ярошевську. — У Проконяйі біля Перемішля зацалилися три молоді парубки: Осип Головач, Михайло Подік і Станіслав Горбач. Нагайши каміням вугіллям у залізній печі і зачавно замкнули продух. Зацалених назвали до ліжнички в Перемішлі.

ФРОНТ ПРОТИ РАДЯНИЩІ.

В комісії закордонних справ чеського парламенту посол Крамарж заявив у дискусії над експозе міністра закордонних справ, д-ра Бенеша, що ніяка середньо-європейська комбінація не сміє нарушувати незалежності чехословацької держави. Співпартійці можлива тільки на основі торговельних договорів і преференційних мит, яким не можна нічого закинути. Роззброєння, на думку д-ра Крамаржа, це найбільший загроза на будущині й самотегу Європи, як довго е на світі Радянщина. Всі європейські держави мусять стати одним фронтом проти радянського уряду.

ВІК НАШОЇ ЗЕМЛІ.

З давен давна цікавити людей вік нашої великої матірї землі. Над цим питанням ломить собі голови вчені цього світу. В останній часі займався ним німецький професор д-р Отто Ган, директор інституту для хемії шляху Вільгельма в Берліні Далеа. Праця його доведла його до пересвідчення, що вік землі мусить мати біля двох мільярдів літ (отже далше більше ніж доці приймали інші вчені). Погладивши опирає професор Ган на факті, що радіоактивні перни, уран і тор відбувають повільну добровитну переміну атомів і стають іншіми уаювими і розпадаються. Цей ней розпад відбувається поступово на підставі певних законів. Як означається докладно, що скільки часу якогось уранового мінералу, то знається з радіоактивних законів розпаду, скільки олова втворюється ртуть. Цим шляхом можна означати з малими похибками як мінерали, що мають в собі уранове й торове олово. З обчислень наслідків званих верств скдаюється до віку 1,500 мільярдів літ. Це число має бути рідкочасно також і доаішою межею віку оступленої землі. Коли приймемо, що все олово доаішої поверхні нашої землі поаало на землі доаіно через радіоактивний процес, то для землі, що була в розтопленнім стані, обчислюють вік на 3,000 мільярдів літ. По думці професора Гана можна приймати два мільярди літ за майже певний вік нашої землі.

МОСКВА ШУКАЄ "ВІЧНОГО МИРА" З ВАРШАВОЮ

ПОЧАЛИСЯ ПЕРЕГОВОРИ МІЖ РОСІЄЮ ТА ПОЛЬЩЕЮ ПРО ГАРАНТІЮ НЕДОТОРКАЛЬНОСТІ ЇХ КОРДОНІВ.

МОСКВА (СССР). — Польський посол Патеку мав довшу нареду з комісарем закордонних справ, Литвіновом. На цій нараді вирішено, що Польща й радянська Росія знову почнуть переговори про недоторканість кордонів Польщі й Росії та про нестурчання одної сторони у внутрішні справи другої сторони.

Такі переговори вже велися раніше, але припинилися. Тепер сподіваються, що вони наразі закінчатимуться гарантійним договором між цими двома сусідами, що забезпечить ненарушимість їх кордонів.

РЕВІЗІЯ П'ЯТИЛІТКИ.

МОСКВА (СССР). — Сталін, як генеральний секретар комуністичної партії, призначив на 30 січня партійну конференцію. На цю конференцію мають прибути місцеві партійні лідери. Головною частиною програми конференції є закінчення п'ятилітки, що має по плянам скінчитися в 1932 році, й накреслення нової п'ятилітки, що малаб початися 1933 року.

Як відомо, виконання плянів п'ятилітки за останній рік відстаю навіть від того, що було остаточно в 1929 і 1930 роках, а міжтим на біжучий рік всі пляни були значно збільшені. Очевидно, на партійній конференції буде переведена основна ревізія п'ятилітки. В літі 1932 року в Москві мав би відбутися партійний зїзд, але тепер можна думати, що його не буде, бо Сталін обмежиться скликанням конференції.

НІЧОГО НЕ ВИХОДИТЬ З ПРОПОЗИЦІЇ ЛІГИ НАЦІЙ.

ТОКІО (Японія). — Тут панує загальне незадоволення з проахнення Ліги Націй про замірення в Манджурії, а зокрема з тону промови й пропозиції Бріана. Уряд післяв своєму представництвом при Лізі дальші інструкції, в яких висловолено нові доамагання Японії щодо зміни проахненої Лігоу резолюції про замірення в Манджурії.

Японія відкідає всі проахнення Ліги Націй, котрі моглиб контролювати її армію в Манджурії, чи в який інший спосіб в'язати руки Японії.

НІМЕЧЧИНА МАЄ ТРИМАТИСЯ ОСТОРОНЬ ВІД СПРАВИ МАНДЖУРІЇ.

БЕРЛІН (Німеччина). — Вся преса стріла гостро критикою спробу уряду добитися того, щоб і німецький представник знаходився в комісії Ліги Націй у справах Манджурії. Газети говорять, що Німеччина й без Манджурії має багато клопотів, а манджурською справою нехай клопочуться Америка, Англія та Франція.

НЕ БУДЕ ЗМЕНШЕННЯ ЗБРОЄННЯ.

ПАРИЖ (Франція). — Не вважаючи на те, що правительства ріжних держав надають велике значання конференції по обеззброєнню, яку скликає Ліга Націй у лютому наступного року, тут панує сумнів щодо успіхів конференції. В політичних колах уважають, що події в Манджурії й безсилля Ліги Націй у тій справі наочно показують світові, як ще далеко до мирного поаолодження конфліктів.

Тому назагал думають, що не можна сподіватися, щоб ця конференція, якщо вона взагалі відбудеться, скінчалася справді загальним договором держав про зменшення своїх воєнних сил.

ПОДАТОК НА НІМЕЦЬКИЙ ЕКСПОРТ.

ПАРИЖ (Франція). — Націоналістичний французський посол Франклін Буйон виступив з пропозицією, що Америка, Англія й Франція повинніб утворити торговельний союз для стягнення з Німеччини своїх позичок. Франклін Буйон пропонує обложити німецький лозв у ці держави спеціальним податком у висоті 10% вартості лозву.

Прибуток з такого податку мають піти на задоволення Німеччиню боргів та інших фінансових зобов'язань супроти цих трох держав. Франклін Буйон вважає, що в Німеччині Гітлерівці можуть прийти до влади і тоді це буде одиноким спосіб стягнення з Німеччини її боргів.

РЕФЕРЕНДУМ У СПРАВІ ПРОГІБІЩІ.

ГЕЛЬСІНГФОРС (Фінляндія). — Уряд вис у парламенті проахнення призначити загальне всенародне голосування в справі прогібії в Фінляндії. Уряд стверджує, що за 12 років прогібії на лікери та інші алкогольні вироби не осягнуто сподіваних вислідів, але напакі, переступства законів значно збільшилися.

Уряд пропонує призначити всенародне голосування над цією справою на 29 і 30 грудня, бо вважає, що лише сам народ, своєю більшістю голосів, може рішити, чи має далі існувати прогібії, чи треба її звести.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

РАЧЕСТЕР, Н. Я.
Листопадове свято.

Минало місяць звязав нас товариство під назвою Організація Державного Визволення України, відділ 20. Це товариство має завдання помагаючи Рідному Краю, а також помагаючи американським Українцям у перемозі безсмертності. На перших зборах члени згадали товариства ухвалили виставити Листопадове Свято. Це свято визначили день 15 листопада. Екзекутива широким гомом без перестанку, тому, щоб це свято було готовим як слід, за два тижні. Коли прийшов день 15-го листопада, то день зранку показалося, що день не буде похмурим, бо зачалося хмарити, а у хвіст. По полудні десь падали дощі, а піз дощого дощого ливався зливний дощ. Не було вже налі, до якого відбудеться приурочений великого числа народу. Перед сегом годинною дощарства падали, люди почали дождиком до гали під церкву. В семій годині зібрання люди пішли до церкви на панихиду, котрою відправив о. В. Турчак за покаяння героїв, що дожили свої голови за Рідну Вітчизну. По панихиді люди почали сходитися до гали. В п'ять годин зібрання в такій великій числі, що годі було дати собі раду при продажі білетів. Листопадове Свято відбувалося разом з своїм сестрою і своїм сестрою, котрий був запрошений ОДВУ. Скоро гали була виповнена так, що не було куди обернутися. Українці, як господарі, устали передні місця гостям-Литовцям. Багатою, довелося стояти через брак стільців.

В восьмій годині розпочалося свято. Сцена була прикрашена американськими, українськими, литовськими прапорами. Представили Товариства, Батько Гречук, короткими словами похвалив публіку і похвалив, чому Українці обходять до року Листопадове Свято. Місцевий парох о. В. Турчак вступив слово. Потім виступили литовський хор під управою дірента Казимира Бізюка, який відспівав американський гімн та шість литовських пісень. Перед кождою піснею пояснювали назву пісень. Публіка нагородила хор гучними оплесками. Литовський студент університету, Ян Маркус, говорив англійською мовою на тему про литовсько-українське зближення і який спосіб ці два народи повинні далі працювати спільними силами.

Церковний український мовний хор, під управою святого учителя Р. Дмитрова, відспівав дві пісні, за що публіка нагородила діток гучними оплесками. Паниа Анна Турчак виступила англійською мовою отці промову:

This concert, as you all know, is being given in commemoration of those Ukrainian soldiers, who fought so bravely on November 1, 1918, in order to obtain for their country a brief period of freedom. Those who spoke before me, and those who will speak afterwards will tell you more in detail about their brave actions, for we, who were born in America, were quite small at the time, and, in most cases, did not realize that such a terrific struggle and loss of life were going on at the time. But we all do know that the same fight has to be fought all over again now in Ukraine, and that to be successful, it must have our cooperation.

For four hundred years, the Ukrainians have been struggling for freedom and democracy; and, in all that time, they have never once lost their hope and determi-

nation, and they never give up this struggle for liberty, even though they have had reason to be discouraged many times. Why? Because they know that there is a just cause, the natural right that belongs to every people, which is, in brief, the desire to establish an independent state with all privileges of a freedom-loving and a freedom-loving people.

Therefore, it is up to us to take notice of those who died, and to realize how precious Ukrainian freedom was to them — and, of course, it must have been, if they were willing to give up their lives so readily for it. Now, we can't very well go over to Europe and fight, but we can accomplish just as much by maintaining a sympathetic attitude, and by being willing to lend a helping hand towards those who must struggle against, thereby fostering our own traditional and inherent love for liberty. This can best be obtained by setting before us the example of those brave soldiers who are honoring us. We must hold before us always their courageous and unselfish spirit which will lead us ever onward towards that which is right. And, too, it is up to us to repay them, and to prove that their efforts have not been in vain — this can be done by us with little effort, too, and that by transferring their spirit, bravery, courage, and dauntless loyalty into everything we do and think.

We must be willing to help our brother Ukrainians in Europe in the same eager and enthusiastic way that other races in this country have assisted their people in Europe, whenever the occasion arose in the past. And how have they succeeded? By "sticking" to their own, as it were, by joining forces together, and by destroying and brushing aside all petty differences and jealousies that may have existed among themselves as individuals. We cannot expect help from others unless we show that we are truly in earnest, and until we have made some effort to help ourselves first.

Пані К. Гнатів відспівала, собою, що дуже подобалося публіці. Церковний хор під управою Р. Дмитрова відспівав кілька пісень. Головний реферат виступив Ю. Туркевич, котрий був запрошений з Сиракуз. Він розповів події від початку світової війни, а потім про боротьбу України з Ляхами, why? Because they know that there is a just cause, the natural right that belongs to every people, which is, in brief, the desire to establish an independent state with all privileges of a freedom-loving and a freedom-loving people.

Панічка Крик відіграла собою на піані, а Іван Козинський відспівав, що за публіка нагородила їх гучними оплесками.

На закінчення Микола Мурасов, головний представник У. Н. Союзу, короткими словами промовив до публіки, пояснюючи, в який спосіб і яку державу український народ повинен будувати: не таку, якої хотів сторонній хазяїн, але таку, яку собі український народ захоче.

Церковний хор відспівав український гімн, а о. В. Турчак подякував публіці за участь у святі, чим свято було закінчене.

П. Гриніч.
НЮАРК, Н. ДЖ.
Віче з привітом 50-літнього вилево "Рідної Школи".

Заходом українських громад товариств і січей в Ньюарку відбулося в нещода, 12 листопада, в годині 3-її половини, велике загалом віче в цілі допомогти "Рідній Школі", яка цього року обходить ювілей 50-літнього свого існування.

В годині 3 половини обширну галу на Брум стріт заповнили свідомі громадяни Ньюарку, які прийшли, щоб своєму лептомом допомогти цій нашій народній твердині українськості, яка виховує під терпінням поручі наших дітей в українському душі в Старому Краю. Навіть зауважено на гали дох наших фармерів, а то грим К. Ягентаю і І. Панькову, які мешкають майже 20 миль поза Ньюарком, а приїхали на віче і сповнили свій громадянський обов'язок супроти "Рідної Школи". На-

томіс, чому не було вядко в часі польовського віча всім, то зібрана сума є досить на гали, багато добро мати, селяни, звалили польовського значна, рідного стітваного Нюарку, який багато з них зводило, стіт коло Укр. Р.б. Дому, провадять завану політику, але лише на словах, бо на ділі, їх ніколи не вийшло.

Віче відкрив короткою промовою представителі впа, Чорноук, сотник 3-її сотні Чорноуків Січі в Ньюарку, і в кількох словах пояснив зібранню ціль віча і попросив делегата Рідної Школи, гр. Ясінчука, зробити слово. Шановний делегат, в одностайній гарній — змістовій промові зясував присутнім майже цілу історію нашого шкільництва, похвалив це за Галицької Держави, за часів Ярослава Мудрого, Володимир Великого; як також зупинився над розвитком Рідної Школи за часів Австрії, а потім під Польщею аж до теперішнього часу.

Мій нішим сказав, що Польня за пановання Австрії, дуже скоро змінив присуджується Австрії, а в компетентній отримав від тодішнього австрійського уряду вільну руку на отворення шкіль. Розуміється, що Польня скрізь в цій Галичині творили лише польські школи, а найбільше по містах. На протязі кількадесятих років у наших містах уже говорили по польськи, бо вся власть була в польських руках. Супроти цього факту Українці почали засновувати свої рідні школи, яких тепер вже маємо кількадесят.

З приходом Польці наші школи опинилися в дуже критичному стані, тому, що не мали жадної піддержки від держави. Однак завдяки нашому селянству в старому Краю, як також почасті від заморської еміграції, наша рідна школа, не лише, що не завергла, але розвинулася нимо трудностей досить добре.

Сьогодні вже маємо по селах і по містах свої рідні школи, де тисячі української дітвори черпають науку і виховуються в українському душі. Є багато таких сім, що виводять своїм власним коштом свою рідну школу і посилають своїх дітей виключно до своєї школи, так що польська держава, яка силою факту мусіла в селі закритися. В цьому випадку є велика заслуга наших селян в старому Краю, які ми не великих податків, які стягаються за польської держави, платять також свій шкільний податок; ці селяни будують своїм коштом рідну школу і посилають дітей до неї. І тепер, коли взяти під увагу теперішнє тяжке положення наших селян, то це є велика посьвта і зрозуміння, що це є своя рідна школа. Рівнож Шановний делегат сказав, що тепер приступатися до будови великої ремісничої школи у Львові, і що така школа є дуже потрібна для нашого загалу, бо в нас дуже відчувается брак наших ремісників.

Досі всі ремісники, які є, то нереважно Польки або Жиди і наш гірші їде в чужі руки. І лише завдяки Рідній Школі будемо мати вже своїх професіоналів різних фахів. Супроти цього Рідна Школа потребує гроша на удержання десятків шкіль, як також на удержання для 1,500 учнів. Богато грошей на цю ціль складає наша громадянство в старому Краю, однак і ми, заморські Українці, мусимо їм допомогти в цьому гарному ділі.

Другим бесідником був д-р Цегельський, котрий в своїй промові сказав між іншим, що коли ми сідатемо "А ми тую червову каліну підніmemo", то ми власне мусимо виховати нашу молоддь в цьому напрямі, і ця молоддь буде наскрізь українською, якщо виховатися в своїй рідній школі. Рівнож згадав цікавий факт, який зявився в часі, як він був кандидатом на посаду делегата українського парламенту. Коли він зявив в село коло Ярослав за Сяном, ціле село було українське, однак говорили лише виключно по польськи, української мови не знали.

Віче відкрив короткою промовою представителі впа, Чорноук, сотник 3-її сотні Чорноуків Січі в Ньюарку, і в кількох словах пояснив зібранню ціль віча і попросив делегата Рідної Школи, гр. Ясінчука, зробити слово. Шановний делегат, в одностайній гарній — змістовій промові зясував присутнім майже цілу історію нашого шкільництва, похвалив це за Галицької Держави, за часів Ярослава Мудрого, Володимир Великого; як також зупинився над розвитком Рідної Школи за часів Австрії, а потім під Польщею аж до теперішнього часу.

Мій нішим сказав, що Польня за пановання Австрії, дуже скоро змінив присуджується Австрії, а в компетентній отримав від тодішнього австрійського уряду вільну руку на отворення шкіль. Розуміється, що Польня скрізь в цій Галичині творили лише польські школи, а найбільше по містах. На протязі кількадесятих років у наших містах уже говорили по польськи, бо вся власть була в польських руках. Супроти цього факту Українці почали засновувати свої рідні школи, яких тепер вже маємо кількадесят.

З приходом Польці наші школи опинилися в дуже критичному стані, тому, що не мали жадної піддержки від держави. Однак завдяки нашому селянству в старому Краю, як також почасті від заморської еміграції, наша рідна школа, не лише, що не завергла, але розвинулася нимо трудностей досить добре.

Сьогодні вже маємо по селах і по містах свої рідні школи, де тисячі української дітвори черпають науку і виховуються в українському душі. Є багато таких сім, що виводять своїм власним коштом свою рідну школу і посилають своїх дітей виключно до своєї школи, так що польська держава, яка силою факту мусіла в селі закритися. В цьому випадку є велика заслуга наших селян в старому Краю, які ми не великих податків, які стягаються за польської держави, платять також свій шкільний податок; ці селяни будують своїм коштом рідну школу і посилають дітей до неї. І тепер, коли взяти під увагу теперішнє тяжке положення наших селян, то це є велика посьвта і зрозуміння, що це є своя рідна школа. Рівнож Шановний делегат сказав, що тепер приступатися до будови великої ремісничої школи у Львові, і що така школа є дуже потрібна для нашого загалу, бо в нас дуже відчувается брак наших ремісників.

Досі всі ремісники, які є, то нереважно Польки або Жиди і наш гірші їде в чужі руки. І лише завдяки Рідній Школі будемо мати вже своїх професіоналів різних фахів. Супроти цього Рідна Школа потребує гроша на удержання десятків шкіль, як також на удержання для 1,500 учнів. Богато грошей на цю ціль складає наша громадянство в старому Краю, однак і ми, заморські Українці, мусимо їм допомогти в цьому гарному ділі.

Другим бесідником був д-р Цегельський, котрий в своїй промові сказав між іншим, що коли ми сідатемо "А ми тую червову каліну підніmemo", то ми власне мусимо виховати нашу молоддь в цьому напрямі, і ця молоддь буде наскрізь українською, якщо виховатися в своїй рідній школі. Рівнож згадав цікавий факт, який зявився в часі, як він був кандидатом на посаду делегата українського парламенту. Коли він зявив в село коло Ярослав за Сяном, ціле село було українське, однак говорили лише виключно по польськи, української мови не знали.

Віче відкрив короткою промовою представителі впа, Чорноук, сотник 3-її сотні Чорноуків Січі в Ньюарку, і в кількох словах пояснив зібранню ціль віча і попросив делегата Рідної Школи, гр. Ясінчука, зробити слово. Шановний делегат, в одностайній гарній — змістовій промові зясував присутнім майже цілу історію нашого шкільництва, похвалив це за Галицької Держави, за часів Ярослава Мудрого, Володимир Великого; як також зупинився над розвитком Рідної Школи за часів Австрії, а потім під Польщею аж до теперішнього часу.

Мій нішим сказав, що Польня за пановання Австрії, дуже скоро змінив присуджується Австрії, а в компетентній отримав від тодішнього австрійського уряду вільну руку на отворення шкіль. Розуміється, що Польня скрізь в цій Галичині творили лише польські школи, а найбільше по містах. На протязі кількадесятих років у наших містах уже говорили по польськи, бо вся власть була в польських руках. Супроти цього факту Українці почали засновувати свої рідні школи, яких тепер вже маємо кількадесят.

З приходом Польці наші школи опинилися в дуже критичному стані, тому, що не мали жадної піддержки від держави. Однак завдяки нашому селянству в старому Краю, як також почасті від заморської еміграції, наша рідна школа, не лише, що не завергла, але розвинулася нимо трудностей досить добре.

Сьогодні вже маємо по селах і по містах свої рідні школи, де тисячі української дітвори черпають науку і виховуються в українському душі. Є багато таких сім, що виводять своїм власним коштом свою рідну школу і посилають своїх дітей виключно до своєї школи, так що польська держава, яка силою факту мусіла в селі закритися. В цьому випадку є велика заслуга наших селян в старому Краю, які ми не великих податків, які стягаються за польської держави, платять також свій шкільний податок; ці селяни будують своїм коштом рідну школу і посилають дітей до неї. І тепер, коли взяти під увагу теперішнє тяжке положення наших селян, то це є велика посьвта і зрозуміння, що це є своя рідна школа. Рівнож Шановний делегат сказав, що тепер приступатися до будови великої ремісничої школи у Львові, і що така школа є дуже потрібна для нашого загалу, бо в нас дуже відчувается брак наших ремісників.

Досі всі ремісники, які є, то нереважно Польки або Жиди і наш гірші їде в чужі руки. І лише завдяки Рідній Школі будемо мати вже своїх професіоналів різних фахів. Супроти цього Рідна Школа потребує гроша на удержання десятків шкіль, як також на удержання для 1,500 учнів. Богато грошей на цю ціль складає наша громадянство в старому Краю, однак і ми, заморські Українці, мусимо їм допомогти в цьому гарному ділі.

Другим бесідником був д-р Цегельський, котрий в своїй промові сказав між іншим, що коли ми сідатемо "А ми тую червову каліну підніmemo", то ми власне мусимо виховати нашу молоддь в цьому напрямі, і ця молоддь буде наскрізь українською, якщо виховатися в своїй рідній школі. Рівнож згадав цікавий факт, який зявився в часі, як він був кандидатом на посаду делегата українського парламенту. Коли він зявив в село коло Ярослав за Сяном, ціле село було українське, однак говорили лише виключно по польськи, української мови не знали.

Віче відкрив короткою промовою представителі впа, Чорноук, сотник 3-її сотні Чорноуків Січі в Ньюарку, і в кількох словах пояснив зібранню ціль віча і попросив делегата Рідної Школи, гр. Ясінчука, зробити слово. Шановний делегат, в одностайній гарній — змістовій промові зясував присутнім майже цілу історію нашого шкільництва, похвалив це за Галицької Держави, за часів Ярослава Мудрого, Володимир Великого; як також зупинився над розвитком Рідної Школи за часів Австрії, а потім під Польщею аж до теперішнього часу.

Мій нішим сказав, що Польня за пановання Австрії, дуже скоро змінив присуджується Австрії, а в компетентній отримав від тодішнього австрійського уряду вільну руку на отворення шкіль. Розуміється, що Польня скрізь в цій Галичині творили лише польські школи, а найбільше по містах. На протязі кількадесятих років у наших містах уже говорили по польськи, бо вся власть була в польських руках. Супроти цього факту Українці почали засновувати свої рідні школи, яких тепер вже маємо кількадесят.

З приходом Польці наші школи опинилися в дуже критичному стані, тому, що не мали жадної піддержки від держави. Однак завдяки нашому селянству в старому Краю, як також почасті від заморської еміграції, наша рідна школа, не лише, що не завергла, але розвинулася нимо трудностей досить добре.

Сьогодні вже маємо по селах і по містах свої рідні школи, де тисячі української дітвори черпають науку і виховуються в українському душі. Є багато таких сім, що виводять своїм власним коштом свою рідну школу і посилають своїх дітей виключно до своєї школи, так що польська держава, яка силою факту мусіла в селі закритися. В цьому випадку є велика заслуга наших селян в старому Краю, які ми не великих податків, які стягаються за польської держави, платять також свій шкільний податок; ці селяни будують своїм коштом рідну школу і посилають дітей до неї. І тепер, коли взяти під увагу теперішнє тяжке положення наших селян, то це є велика посьвта і зрозуміння, що це є своя рідна школа. Рівнож Шановний делегат сказав, що тепер приступатися до будови великої ремісничої школи у Львові, і що така школа є дуже потрібна для нашого загалу, бо в нас дуже відчувается брак наших ремісників.

Досі всі ремісники, які є, то нереважно Польки або Жиди і наш гірші їде в чужі руки. І лише завдяки Рідній Школі будемо мати вже своїх професіоналів різних фахів. Супроти цього Рідна Школа потребує гроша на удержання десятків шкіль, як також на удержання для 1,500 учнів. Богато грошей на цю ціль складає наша громадянство в старому Краю, однак і ми, заморські Українці, мусимо їм допомогти в цьому гарному ділі.

Другим бесідником був д-р Цегельський, котрий в своїй промові сказав між іншим, що коли ми сідатемо "А ми тую червову каліну підніmemo", то ми власне мусимо виховати нашу молоддь в цьому напрямі, і ця молоддь буде наскрізь українською, якщо виховатися в своїй рідній школі. Рівнож згадав цікавий факт, який зявився в часі, як він був кандидатом на посаду делегата українського парламенту. Коли він зявив в село коло Ярослав за Сяном, ціле село було українське, однак говорили лише виключно по польськи, української мови не знали.

Віче відкрив короткою промовою представителі впа, Чорноук, сотник 3-її сотні Чорноуків Січі в Ньюарку, і в кількох словах пояснив зібранню ціль віча і попросив делегата Рідної Школи, гр. Ясінчука, зробити слово. Шановний делегат, в одностайній гарній — змістовій промові зясував присутнім майже цілу історію нашого шкільництва, похвалив це за Галицької Держави, за часів Ярослава Мудрого, Володимир Великого; як також зупинився над розвитком Рідної Школи за часів Австрії, а потім під Польщею аж до теперішнього часу.

Мій нішим сказав, що Польня за пановання Австрії, дуже скоро змінив присуджується Австрії, а в компетентній отримав від тодішнього австрійського уряду вільну руку на отворення шкіль. Розуміється, що Польня скрізь в цій Галичині творили лише польські школи, а найбільше по містах. На протязі кількадесятих років у наших містах уже говорили по польськи, бо вся власть була в польських руках. Супроти цього факту Українці почали засновувати свої рідні школи, яких тепер вже маємо кількадесят.

З приходом Польці наші школи опинилися в дуже критичному стані, тому, що не мали жадної піддержки від держави. Однак завдяки нашому селянству в старому Краю, як також почасті від заморської еміграції, наша рідна школа, не лише, що не завергла, але розвинулася нимо трудностей досить добре.

Сьогодні вже маємо по селах і по містах свої рідні школи, де тисячі української дітвори черпають науку і виховуються в українському душі. Є багато таких сім, що виводять своїм власним коштом свою рідну школу і посилають своїх дітей виключно до своєї школи, так що польська держава, яка силою факту мусіла в селі закритися. В цьому випадку є велика заслуга наших селян в старому Краю, які ми не великих податків, які стягаються за польської держави, платять також свій шкільний податок; ці селяни будують своїм коштом рідну школу і посилають дітей до неї. І тепер, коли взяти під увагу теперішнє тяжке положення наших селян, то це є велика посьвта і зрозуміння, що це є своя рідна школа. Рівнож Шановний делегат сказав, що тепер приступатися до будови великої ремісничої школи у Львові, і що така школа є дуже потрібна для нашого загалу, бо в нас дуже відчувается брак наших ремісників.

Досі всі ремісники, які є, то нереважно Польки або Жиди і наш гірші їде в чужі руки. І лише завдяки Рідній Школі будемо мати вже своїх професіоналів різних фахів. Супроти цього Рідна Школа потребує гроша на удержання десятків шкіль, як також на удержання для 1,500 учнів. Богато грошей на цю ціль складає наша громадянство в старому Краю, однак і ми, заморські Українці, мусимо їм допомогти в цьому гарному ділі.

Другим бесідником був д-р Цегельський, котрий в своїй промові сказав між іншим, що коли ми сідатемо "А ми тую червову каліну підніmemo", то ми власне мусимо виховати нашу молоддь в цьому напрямі, і ця молоддь буде наскрізь українською, якщо виховатися в своїй рідній школі. Рівнож згадав цікавий факт, який зявився в часі, як він був кандидатом на посаду делегата українського парламенту. Коли він зявив в село коло Ярослав за Сяном, ціле село було українське, однак говорили лише виключно по польськи, української мови не знали.

Віче відкрив короткою промовою представителі впа, Чорноук, сотник 3-її сотні Чорноуків Січі в Ньюарку, і в кількох словах пояснив зібранню ціль віча і попросив делегата Рідної Школи, гр. Ясінчука, зробити слово. Шановний делегат, в одностайній гарній — змістовій промові зясував присутнім майже цілу історію нашого шкільництва, похвалив це за Галицької Держави, за часів Ярослава Мудрого, Володимир Великого; як також зупинився над розвитком Рідної Школи за часів Австрії, а потім під Польщею аж до теперішнього часу.

Мій нішим сказав, що Польня за пановання Австрії, дуже скоро змінив присуджується Австрії, а в компетентній отримав від тодішнього австрійського уряду вільну руку на отворення шкіль. Розуміється, що Польня скрізь в цій Галичині творили лише польські школи, а найбільше по містах. На протязі кількадесятих років у наших містах уже говорили по польськи, бо вся власть була в польських руках. Супроти цього факту Українці почали засновувати свої рідні школи, яких тепер вже маємо кількадесят.

З приходом Польці наші школи опинилися в дуже критичному стані, тому, що не мали жадної піддержки від держави. Однак завдяки нашому селянству в старому Краю, як також почасті від заморської еміграції, наша рідна школа, не лише, що не завергла, але розвинулася нимо трудностей досить добре.

